

[Alfred Jensen.]

faa Indflydelse paa selve Kommandoskabet inden for Hjemmeværnet. Vi lægger afgørende Vægt paa et saadant Tillidsforhold; Erfaringerne fra Befrielseskrigen viser jo, hvor nødvendigt det er med et saadant Tillidsforhold mellem Hjemmeværnet og Folket. Det vilde have været ulige vanskeligere for vore Modstandsstyrker at yde den Indsats, de ydede, hvis de havde staaet i et skævt Forhold til Folket. Kun derved, at Folket følte sig som eet med Modstandsstyrkerne, hjalp dem i Sabotagen, hjalp dem i deres almindelige Arbejde, blev det muligt for vore Styrker at yde den Indsats, som blev ydet — jeg tænker her ogsaa paa Folkets Deltagelse i Modstandsstyrkernes Indsats ved, at det undersøttede Sabotørerne med Folkestrejker i visse givne Situationer, hvor Besættelsesmagten satte haardt ind mod vore Styrker.

Men alt det er der jo ikke taget Hensyn til. Den Ordning, der foreslaas her, bygger ikke paa det civile Element, tværtimod, den bygger paa det militære, og det er det militære Element, der faar den afgørende Indflydelse. Man kan fremdrage alt det rosende og anerkendelsesværdige, man vil, om Militæret og Officererne; populære er hverken Militæret eller Officersstanden her i Danmark. Erfaringerne, som de enkelte har gjort under Militærtjeneste i Krigens Tid, Behandlingen af Modstandsbevægelsens Befalingsmænd, har vedligeholdt den Skepsis, som siden gammel Tid har siddet i det almindelige Folk her i Danmark. Selv hæderlige Undtagelser blandt Officererne ændrer ikke den Opfattelse, som Folket har af Officersstanden, og det bliver jo Officererne, der vil faa Hovedindflydelsen i Hjemmeværnet. Allerede det hindrer, at der bliver Tale om en virkelig folkelig Ordning.

Jeg har allerede ved første Behandling paavist, at der her ikke var Tale om en folkelig Forsvarsbevægelse, men tværtimod Tale om en Militarisering af Ungdommen. De, der ikke kommer til at aftjene deres Værnepligt ved Hæren eller Flaaden, indrulleres gennem denne Ordning under Hæren i en Art Landstorm eller Territorialtropper. Vi ved ikke, hvad den nye Militærordning kommer til at gaa ud paa, men de Røster, der Tid efter anden lyder fra Personer, som maa anses for sagkyndige, lader formode, at vort lille Land skal have en Stormagtshær i Lommeformat. Det kan med Sikkerhed siges, at noget saadant bliver dyrt, og man kan ogsaa sige, at det slet ikke svarer til de Forventninger og Ønsker, det danske Folk har. Man kan vel ogsaa roligt fastslaa, at

en saadan Ordning, som har været paa Tale fra visse militære Sider, slet ikke stemmer med de økonomiske Interesser, det danske Folk har. Jeg tror ogsaa, man kan have Lov til at sige, at en Ordning som den nævnte ikke vil være populær i det danske Folk, netop fordi man næsten med Sikkerhed kan forudse, at selv et saadant Forsvarsberedskab ikke vil være i Stand til at holde eventuelle Fjender ude fra vort Lands Omraade. Folk, der udgiver sig for at være Eksperter, diskuterer jo aabent ud fra den Forudsætning, at det sikkert vil være vanskeligt at forsvare vor Frihed og Uafhængighed fra Landets egen Jord, hvorfor Kampen maa regnes at komme til at foregaa fra fremmed Territorium.

Hvis det ulykkelige skulde ske, at Krigen igen drager over vort Land, tvivler jeg slet ikke om, at det meget let vil kunne komme til at gaa saadan for vort Forsvar. Jeg vil ogsaa tro, det vil være muligt for Ledelsen af Hær og Flaade og maaske for en Del af Mandskabet at slippe heldigt fra dansk Jord, men en Ting skal man ikke glemme, og det er, at selv om man har et saadant Perspektiv og kan realisere det, bliver det danske Folk tilbage her i Danmark, og vel kan man planlægge Frihedskampen fra fremmed Territorium, vel kan man opflamme Soldater til at yde en heltemodig Indsats, men en virkelig Frihedskamp kan ikke føres uden i Forbindelse med det Folk, der bliver tilbage her i Danmark. Det maa være Opgaven for et Hjemmeværn at tage Hensyn hertil, at sætte Folket i Stand til i en given Situation at kæmpe, og derfor maa man efter vor Opfattelse — bortset fra Arbejdet for Fred og Forstaaelse mellem Folkene — sætte Folket i Danmark i Stand til at forsvare sig og kæmpe, naar Forholdene kræver det.

Derfor ønsker vi, at Folket skal lære at haandtere Vaaben, at arbejde med Sprængstoffer og hvad der iøvrigt kan være Brug for, og at Folket bliver forsynet med det Materiel og med de Vaaben, som vil være nødvendige for en saadan Kamp. Vi har ikke sporet nogen som helst Forstaaelse for disse Synspunkter, til Trods for at vi netop under Krigen erfarede, at det var Folket, der var den afgørende og bærende Kraft i Nationens Frihedskamp. Her ængstes man for at udlevere Folket Vaaben, og det er i det Danmark, hvor man for et Par Generationer siden netop talte om, at Riflen maatte være Hvermands Eje, for at han kunde forsvare ikke alene sit Lands Frihed, men ogsaa sin egen. Her frygter man for at give Folket Vaaben, ja, og de af vore Landsmænd, der